

Непередбачувана подорож

Із прочиненого вікна повіяло вранішньою прохолодою. Поміж поодинокі хмаринки пробивалися перші промені весняного сонця, віщуючи погожий день. Жінка солодко потягнулася на ліжку, але не поспішала вставати. Благополучно звільнившись від «обов'язку», тепер мала можливість ще кілька днів під наглядом лікарів відпочити. Про клієнтів цієї установи, в якій вона перебувала, дбають краще, ніж про власних дітей... «Не туди думки свої спрямовую, — схаменулася вона. — Поживу мрією, котра, як вільна птаха, лине туди, де найменше шансів для її здійснення». А раптом! Хто не ризикує, той не смакує шампанським. Скільки разів уже обпікалася на тому, коли ризик не виправдовував сподівань, але вірила, що хоч раз у житті має поталанити.

Від суперечливих думок розпирало голову. Сьогодні Соня почувалася вільною і була задоволена собою. Трішки терпіння — і можна буде перегорнути ще одну сторінку свого грішного життя. Чому грішного? Хіба вона когось вбила чи обікрала? Ні! Вона подарувала щастя іншим людям. Це по-християнськи робити когось щасливим! Чекала, коли і їй доля всміхнеться...

Важко дати точне визначення цьому почуттю, бо люди ні до повного щастя завжди чогось не вистачає. В одних є гроші, гарна робота, маєтки, а не чути в домі дитячого сміху — і вже мало не катастрофа. В інших — діточок, як на небі зірочок, а в родині смуток, бо ледве зводять кінці з кінцями. Ще людство не придумало, яким чином

урівноважити ці дві проблеми, щоб у світі ставало більше щасливих людей.

Як не дивно, але в багатьох родинах до інших додалася проблема народжуваності. На початку двадцять першого століття мрія народити «свою» дитину, виношену в жінці-інкубаторі, для бездітної пари стала реальністю. В деяких країнах законодавці досі ламають списи — ухвалювати закон про сурогатне материнство чи ні? Противником прихованої «торгівлі людьми» виступає не тільки церква... В Україні останнім часом права та обов'язки людей настільки нівельовані, що стирається червона лінія, через яку переступати не можна. Правильні вчинки ті, які не заборонені законом. Українські законодавці своєю «невтомною працею» залишили стільки вигідних для чорного бізнесу лазівок у старих законах, що при нинішньому «гуманному» правосудді ми і стали єдиною країною, де на законних підставах одні заробляють чималі кошти, а інші щасливими повертаються з дітьми додому.

Чи переймалася світовими проблемами жінка, яка після дев'ятимісячної важкої роботи нарешті звільнилась від плоду і почувалася вільною? Їй сьогодні не давала спокою лише одна думка: потрібно попередити маму, що повернеться не раніше, ніж через тиждень чи два... Навіть подрузі завчасу не хвалилася, скільки заробила грошей цього разу, бо обіцяне, згідно з угодою, мали виплатити тільки сьогодні. Не любила невизначеності, а особливо прив'язки свого життя до чужих рішень. Колись гадала, що своєю долею вона сама керує, а нещодавно зрозуміла: наважившись взяти участь у програмі сурогатного материнства, стала залежною від багатьох чинників.

Учора оглядав лікар. Він сказав, що тепер найбільша її проблема як породіллі — якнайшвидше припинити лактацію молока в грудях. І тицьнув пачку відповідних ліків, вважаючи, що його місію завершено. Проте Альбіна — завідувачка клініки — за тиждень до пологів запропонувала

Соні: якщо та, народивши, не поспішатиме зупиняти лактацію й на кілька днів збереже молоко в грудях, то матиме додатковий заробіток.

Щасливим біологічним батькам, яким вона народила двох дітей, не терпілося зі своїм скарбом якомога швидше потрапити додому. Вони розуміли, що благополучно переправити лайнером через океан малюків без грудного молока буде досить складно. Політ тривалий, а новоспечені батьки без елементарних навиків догляду за малими дітьми були не впевнені, що впораються з ними. Біологічна мама (жінка середніх літ із жовтуватим обличчям і синцями навколо очей), вперше пригорнувши тепленькі тільця до серця, відчула приплив материнських почуттів і ладна була небо для них прихилити. Іноземку вже не цікавили ні здоров'я жінки, яка цим крихіткам дала життя, ні додаткові витрати на її переліт. Радість переповнювала її ество, і здавалося, що на шляху до щастя жодних перешкод не буде.

Подружжя майже місяць перебувало в Україні, тож прагнуло якнайшвидше повернутися на батьківщину. Документи на законне право володіння дітьми мали вже на руках. Затримка виникла з отриманням візи на тимчасовий виїзд сурогатної матері. Благодатна українська земля! За гроші тут можна залагодити питання будь-якої складності! Отримати біометричний паспорт і візу — дрібнички у порівнянні з іншими.

Груди породіллі аж розпирало від молока, тож Соня заходилася його зціджувати, щоб не завдати своєму здоров'ю непоправної шкоди. Примостившись біля умивальника, вона почала ретельно розминати груди. За цією процедурою жінку й застала Альбіна.

— Привіт, Соню! Приємно працювати з дисциплінованими людьми!

— Ще було б добре, якби і я такої думки була про вас, — не підводячи голови й не припиняючи роботи, дорікнула та.

— Не збурюй хвилі, бо я ось принесла гроші. Можеш перерахувати, — поблажливо мовила Альбіна й поклала на тумбочку пачку купюр.

Соня заховала груди в пазуху й жадібно вхопила пакунок. Попередня робота навчила її швидко вправлятися ще й не з такою сумою грошей, тож за хвилину гроші було пораховано.

— Згідно з угодою тут мало бути більше, — невдоволено зауважила породілля, з презирством глянувши на свою добродійку та винуватицю різних непорозумінь.

— Райське життя в цьому маєтку угодою не прописане, але ж і не я його маю оплачувати! — вибухнула Альбіна й відійшла на безпечну відстань. Не була впевнена, що в клієнтки не погіршився психологічний стан і вона не кине на неї.

— А за додаткову роботу хто платитиме? Чи ви гадаєте, що я даремно оце себе мордюю? — спитала Соня, скривившись від кольки в грудях.

— Частина я сплачу, а решту отримаєш від Альберта після приземлення в аеропорту.

Альбіна не хотіла псувати стосунків із клієнткою, бо та хоч і жадібна до грошей, але поступлива, тож, може, ще доведеться зустрітися. Адже таких фірм-інкубаторів мала чимало, тому шкода було втрачати перевіреного клієнта. Поспішила повідомити, що вже є паспорт і необхідні документи для виїзду. Порадила не всі гроші класти в банк, бо в чужій країні всяке може трапитися, тому на дріб'язкові витрати завжди бажано мати готівку.

— Ти англійську мову хоч трохи знаєш? — поцікавилася Альбіна.

— Ага. Лише шкільну програму. Між іншим, Альберт обіцяв відправити мене додому найближчим рейсом, то навіщо звідси брати гроші, якщо він там мені повинен виплатити залишок домовленої суми? — не погоджувалася жінка, знаючи, що в дорозі гроші також небезпечно мати.

— Сподіваюся, що він людина порядна і вчинить так, як обіцяє. Та все ж дорога далека, навіть дуже далека... Не нарікай потім, що тебе не попередили... — мовила Альбіна, маючи на думці свої переконання, напевне, з чийогось досвіду.

— Хочу, щоб уже все скінчилося. Скучила за сином і набридло всіх обманювати... То коли летимо? — перепитала Соня.

— Сьогодні завершуй справу з грішми, бо, за моїми передчуттями, це станеться завтра. Літак близько десятої години, а ще ж треба доїхати до Борисполя і вчасно зареєструватися. Не гайнуй часу! — перейшла на командирський тон Альбіна й попрямувала до виходу. — І зателефонуй, коли повернешся! — попросила, зачиняючи двері.

Залишившись наодинці зі своїми думками, Соня з подвійною затятістю почала зціджувати груди та розмірковувати, що необхідно зробити перед відльотом: покласти на карточку гроші, зателефонувати подрузі й навідатися до орендованої кімнати. Думки вихором кружляли навколо помешкання — у ньому було чимало добротних речей, що могли зникнути, якщо вона вчасно не повернеться.

Майже дві неповні пачки доларових купюр, отримані сьогодні, чомусь не збурювали кров так, як це відбувалося першого разу. В душі жевріла надія, що ось тепер вона таки побачить дітей, яких виносила. Минулого разу навіть не показали, і вона досі шкодувала, що не наважилася без дозволу зайти до дитячої палати і не спробувала відшукати своє. Чи відчуло б серце рідну кровинку? Адже ту маленьку людину, яку вона народила, гріє її кров. І навіть аргументи палких прихильників сурогатного материнства, що то лише один зі способів продовжити чийсь рід, Соню не переконували. Вона розуміла: це теперішній різновид бізнесу, який важко оподаткувати. Вважала себе сучасною і без комплексів, тому скористалася моментом і завдяки участі в програмі сурогатного материнства вилізла

із соціального болота, яке держава протягом багатьох років культивує. Жінка не переймалася тонкими матеріями всесвіту і не довіряла медикам. Не вмiла щось комусь доводити, але мала тверде переконання, що природа з кров'ю жінки-інкубатора перенесе немовляти не тільки генетичні захворювання, а й її риси характеру. Лікарі не відкидають цієї гіпотези, тому й ретельно збирають інформацію про предків клієнтки. Та чи все в бізнесі відбувається чесно і чи всі кажуть правду? Зрештою, в родині Соні ніхто не розповідав про хвороби прародичів. Добре, що хоч просто часом згадували про діда з бабою...

Завтра вона побачить своїх немовлят! Серце завмирало від однієї думки. А інша ніби молотком була у скроні: «Навіщо це тобі? Відмовся, поки не пізно. Заробила гроші й тікай подалі звідси!». Неправду кажуть, коли стверджують, що можна дев'ять місяців носити під серцем дитя, а потім забути його. Якщо вже жінка народила, то принаймні хоче бути впевненою, що немовля потрапить до надійних людей. Вірила в його щасливе майбутнє, бо ж, судячи з витрат лише на утримання сурогатної матері та послуги клініки, біологічні батьки — успішні та заможні люди. Можуть дітям дати те, чого вона не змогла своєму синові. «Я малят лише побачу й допоможу батькам благополучно привезти їх до постійного місця проживання», — подумки переконала себе Соня.

Після напруженого дня, завершивши термінові справи, вона зателефонувала подрузі й повідомила, що завтра вилітає до Сполучених Штатів.

— Таки не передумала? — спитала подруга.

— Це не на довго... Але якщо за тиждень не повернусь, знайди до моєї кімнати. Ключі залишила у вахтерки гуртожитку.

— Хай щастить!

Пізно ввечері Соня з речами першої необхідності повернулася до останнього притулку. Молоко прибувало

швидше, ніж вона встигала його зціджувати. Щоб зменшити незручності в дорозі, випила подвійну порцію ліків для припинення лактації і лягла відпочити. Думки роєм обсіли голову, пропонуючи ідею за ідеєю...

Вранці срібляста «тойота» зупинилась біля воріт котеджу, і Соня з невеликою спортивною сумкою покинула затишне місце, пригріте за останній місяць. Щоб самій мати такий райський куточок, довелось би щорічно народжувати до кінця життя... Обвела поглядом будинок з надією, що більше ніколи в нього не зайде. Помахом руки привіталась з Альбіною, що сиділа за кермом, і вместились на задньому сидінні.

— Чому без настрою? Все йде за планом, — підбадьорила вона.

— За чийм планом?

— Не хвилюйся ти так! Тобі, може, й не доведеться нічого робити. Діти якийсь час спатимуть, а потім погодуєш зо два рази. Намагайся не дивитися на них, щоб потім не снилися, — повчала Альбіна.

— Ви хоч раз були на моєму місці? — несподівано запитала Соня. — Може, ніколи більше не побачимося, то назвіть своє справжнє ім'я.

— Навіщо це тобі? Мене і твоє не цікавило, поки не довелося закордонний паспорт виробляти, — з ноткою невдоволення мовила жінка. Хотіла ще щось різке у відповідь кинути, але завбачливість та обережність переважили. — Якщо знадобляться ще гроші — приходь! Будемо співпрацювати.

Альбіна здогадувалась, що Соні зараз більше психолог знадобився б, а не довгий переліт через океан. «Ще трохи — і здихаюся цієї проблеми», — заспокоювала вона себе, заїжджаючи на автостоянку біля аеропорту, а коли біля авто їх зустрів американський клієнт, просвітліла обличчям і почала виявляти фальшиву радість.

Альберт зміряв поглядом Соню й усміхнувся. Попри не-давні пологи і тимчасові пігментні плями на обличчі, жінка виглядала привабливо. Щоб приховати втому й відсутність природного рум'янцю, вона не пошкодувала косметики на своє обличчя. А нове стильне вбрання окреслило принадні пишні форми статури, особливо грудей. Соня добре знала, що подобається чоловікам, тож здогадалася, про що міг мріяти Альберт...

Потиснувши обом руки, Альбіна попрощалась і поспішила до свого авто.

Соня йшла поруч з цим чоловіком і вперше шкодувала, що досі не надавала значення вивченню англійської мови. Він також, мабуть, про це думав, бо запитав ламаною російською: «Ви англійською розмовляєте?». Але вона розчаровано похитала головою.

Коли вони підійшли до дружини Альберта, та навіть не представилась. Лише зміряла поглядом Соню, намагаючись витиснути із себе усмішку ввічливості. Поруч із чоловіком здавалася нещасною та хворобливою. Новоспечена матір, мов квочка, стояла над подвійним автокріслом із немовлятами, боячись до нього зазирнути. Мабуть, дітей підвезли нещодавно, тож вона ще не знала, як із ними поводитися.

Соня виглядала королевою в порівнянні з нею. Проте саме ця непримітна багата жінка тепер була власницею дітей, яких народила вона, Соня. Чому така несправедливість? Серце її стиснулося від образи на себе і цілий світ...

Оголосили про початок реєстрації на рейс. Альберт вручив Соні паспорт та квиток і попередив, щоб вона поводитись відповідно, не проявляючи попереднього знайомства з ними, а в літаку стане зрозуміліше, як чинити далі. Потім коротко проінструктував, що, згідно з американськими законами, в їхній країні сурогатне материнство є поза правовим полем, тож якщо хтось довідається, то дітей можуть відібрати, а їх, як учасників злочину, посадити за ґрати.

У цю мить Соні захотілося, щоб цю пару з дітьми не випустили з України. Бо тут мала б надію ще колись зустрітися з ними, а на чужині сліди загубляться — й з кінцями.

У черзі на реєстрацію подружжя стояло попереду й без проблем пройшло пункт пропуску. Коли ж до стійки підійшла Соня, реєстратор узяв її паспорт і раптом запитав:

— Чому таке коротке відрядження?

Від несподіванки вона аж застигла на місці.

— Бо... відрядження, — промимрила Соня. Якби не його підказка, то не здогадалася б, що відповісти.

Службовець, побачивши замішання на обличчі жінки, одразу повернув паспорт.

Альберт пас її очима й не випускав з виду. В комфортабельному лайнері Соня летіла вперше, тому боязко ступала за пасажирами, щоб не загубитися. Місце виявилось біля ілюмінатора — мабуть, навмисне туди її посадили, щоб не намагалася з кимось заговорити. Поруч сиділа «Квочка», тримаючи на колінах крісло з дітьми. Дивно, що від них не чути жодного поруху. Соня підняла накидку й прошипіла:

— Вони ж подушаться!

Побачивши перелякані очі дружини, Альберт опустив наполовину дашок. Соня побачила два майже однакові личка. Вони були схожі з синовим, яке вона добре пам'ятає. «Діти всі подібні одне на одного», — заспокоювала перша думка, а інша, прискіплива, не погоджувалася з нею й підкинула свою гіпотезу: «А якщо тобі підселили тільки чоловічий ембріон, а яйцеклітину використали твою?» Від цієї думки Соню кинуло в жар. Вона підозріло глипала то на Альберта, то на «Квочку», і це насторожило їх. Подружжя почало тихо про щось сперечатися між собою, але вона не могла зрозуміти суті розмови. Вкотре картала себе за байдужість до науки. Як би сьогодні згодилися хоч посередні знання англійської мови!